

1

”Ole niin kiltti, äiti!”

”Clara, sanoin ei.”

”Älä nyt, Diane. Anna hänen tulla minun kanssani.”

”Colin, tiedän kyllä, kuinka siinä käy. Jos Clara lähtee sinun mukaasi, teillä menee paljon kauemmin, ja lomalle lähtömme siirtyy kolme päivää.”

”Tule mukaan, voit valvoa meitä!”

”En todellakaan. Olet varmaan nähnyt, miten paljon tekemistä riittää.”

”Sitä suuremmalla syyllä Claran kannattaa tulla mukaani, saat olla kaikessa rauhassa.”

”Äiti!”

”No, hyvä on. Alkakaapa laputtaa siitä! Niin kuin olisi jo! En halua enää nähdä teitä.”

Lähtiessään he metelöivät portaissa. Myöhemmin minulle kerrottiin, että he olivat hassutelleet autossa vielä silläkin hetkellä, kun kuorma-auto törmäsi heihin. Ajattelin, että he olivat kuolleet nauraen. Ajattelin, että olisin halunnut olla heidän kanssaan.

Ja nyt vuoden ajan olin ajatellut joka ikinen päivä, että olisin halunnut kuolla heidän kanssaan. Mutta sydämeni jatkoi itsepintaisesti lyömistä ja piti minut elossa. Kuinka surullista.

Löhösini sohvalta tuijottamassa tupakastani kohoavia savukiekuroita, kun ulko-ovi avautui. Félix ei enää odottanut kutsua luokseni. Hän paukkasi paikalle lähes aina ilmoittamatta. Hän tuli käymään joka päivä. Mitä olin ajatellut, kun olin antanut hänelle vara-avaimet?

Félixin tulo sai minut säpsähtämään, ja tuhkat varisivat pyjamalleni. Yhdellä henkäisyllä puhalsin ne maahan. Menin keittiöön tankkaamaan lisää kofeiinia, jotta minun ei tarvinnut nähdä, kun hän ryhtyi joka-päiväiseen siivousurakkaansa.

Palatessani kaikki oli kuitenkin ennallaan. Tuhkakupit olivat ääriään myöten täynnä, ja sohvapöydällä oli tyhjiä kuppeja, pulloja ja noutoruokapaikkojen laatikoita. Félix istui jalat ristissä ja tuijotti minua. Hänen näkemisensä niin vakavana hämmensi minua sekunnin murto-osan, mutta eniten minua ihmetytti hänen asunsa. Miksi hänellä oli puku yllään? Mitä hän oli tehnyt iänikuisille reikäisille farkuilleen ja roikkuvalle t-paidalleen?

”Mihin olet menossa tuon näköisenä? Häihin vai hautajaisiin?”

”Paljonko kello on?”

”Et vastannut kysymykseeni. Ihan sama minulle, mitä kello on. Oletko naamioitunut sitä varten, että voisit iskeä jonkun kultapojan?”

”Tekisin mieluummin niin. Kello on nyt kaksi ilta-päivällä, ja sinun on mentävä pesulle ja pukeutumaan. Et voi lähteä tuossa kunnossa.”

”Mihin haluat minun lähtevän?”

”Pidä kiirettä. Vanhempasi ja Colinin vanhemmat odottavat meitä. Meidän on oltava siellä tunnin kuluttua.”

Tunsin väristyksen kehossani, käteni alkoivat vapista ja pala nousi kurkkuun.

”Ei tule kuuloonkaan. En lähde hautausmaalle. Kuulitko?”

”Heidän takiaan”, Félix sanoi pehmeästi. ”Tule kunnioittamaan heidän muistoaan. Sinun on mentävä sinne tänään, siitä on nyt kulunut vuosi, kaikki tukevat sinua.”

”En halua kenenkään tukea. Kieltäydyn lähtemästä siihen typerään muistotilaisuuteen. Luuletteko te kaikki, että haluan juhlistaa heidän kuolemaansa?”

Ääneni sortui, ja päivän ensimmäiset kyyneleet vierähtivät. Sumun läpi näin Félixin nousevan ja lähestyvän minua. Hän kiersi käsivartensa ympärilleni ja rusensi minut itseään vasten.

”Diane, tule heidän takiaan, ole niin kiltti.”

Sysäsin hänet kiivaasti sivuun.

”Sanoin jo ei, oletko kuuro? Ala vetää!” huusin nähdessäni hänen liikahtavan kohti minua.

Ryntäsin makuuhuoneeseen. Vaikka käteni vapisivat, onnistuin laittamaan oven avaimella lukkoon. Lyyhistyin maahan selkä ovea vasten ja vedin jalat rintaani vasten. Asunnon täyttänyt hiljaisuus katkesi Félixin huokaukseen.

”Pistäydyn tänä iltana.”

”En halua enää nähdä sinua.”

”Yritä nyt edes peseytyä, muuten minä työnnän sinut suihkuun.”

Hänen askeleensa loittonivat, ja oven kolahduksesta kuulin, että hän oli vihdoinkin lähtenyt.

Istuin useita minuutteja poissa tolaltani nojaten päätä polviini, ennen kuin katsahdin vuoteelleni. Konttasin vaivoin sitä kohti. Vedin itseni ylös ja kietouduin peittoon. Niin kuin aina vuoteeseen paetessani nenäni alkoi etsiä Colinin tuoksua. Se oli alkanut hävitä, vaikka en ollut vaihtanut lakanoita lainkaan. Kaipasin yhä sitä tuoksua. Sen sijaan halusin unohtaa sairaalan ja kuoleman hajun, joka oli piintynyt Colinin ihoon, kun viimeisen kerran hautasin pääni hänen kaulaansa.

Halusin nukkua, uni saisi minut unohtamaan.

Vuosi sitten, kun olin saapunut teho-osastolle Félixin kanssa, minulle oli sanottu, että oli liian myöhäistä, että tyttäreni oli kuollut ambulanssissa. Kun olin käynyt antamassa ylen, lääkärit kertoivat, että Colinin kohdalla kyse oli vain minuuteista tai parhaimmillaan muutamasta tunnista. Jos halusin hyvästellä hänet, aikaa ei ollut hukattavaksi. Halusin karjua ja huutaa heille, että he valehtelivat, mutta en kyennyt siihen. Elämäni oli muuttunut painajaiseksi, ja olisin halunnut uskoa, että havahtuisin pian hereille. Sen sijaan sairaanhoitaja johdatti meidät tilaan, johon Colin oli siirretty. Muistan jokaisen sanan, jokaisen eleen siitä hetkestä lähtien, kun astuin huoneeseen. Colin makasi vuoteella pitkänään kiinnitettynä valtavaan määrään meluavia ja välkkyviä laitteita. Hänen kehonsa tuskin liikkui, kasvot olivat ruhjeilla. Seisoin näyn edessä useita minutteja halvaantuneena. Félix oli seurannut minua, ja hänen läsnäolonsa esti minua murtumasta. Colinin pää oli kääntynyt hieman minun suuntaani ja hänen katseensa oli nauliintunut silmiini. Viimeisillä voimillaan hän sai pinnistettyä hymyn kasvoilleen. Tuon hymyn ansiosta uskalsin mennä hänen luokseen. Tartin häntä kädestä, hän puristi kättäni.

”Sinun pitäisi olla Claran luona”, Colin sanoi tuskaisena.

”Colin, Clara on...”

”Clara on leikkaussalissa”, keskeytti Félix.

Käännyin katsomaan Felixiä. Hän hymyili Colinille vältellen katsettani. Korvissani humisi, kehoni jokainen osa alkoi väristä, näkökentässäni hämärtyi. Tunsin Colinin puristavan lujemmin kättäni. Katselin Colinia Félixin antaessa hänelle tietoja Clarasta ja selittäessä että tyttäreemme selviytyisi kyllä. Se valhe palautti minut julmasti todellisuuteen. Murtuneella äänellä Colin kertoi, ettei ollut nähnyt kuorma-autoa, koska oli laulanut Claran kanssa. En osannut enää puhua. Kumarruin hänen puoleensa ja työnsin käteni hänen hiuksiinsa ja otsalleen. Hän käänsi uudelleen kasvonsa minuun päin. Hänen piirteensä näyttivät sumeilta kyynelten läpi, hän oli alkanut jo poistua, olin tukahtua. Hän kohotti kätensä laittaakseen sen poskelleni.

”Hiljaa, rakas”, Colin hyssytteli. ”Rauhoitu, kuulit mitä Félix sanoi. Clara tarvitsee sinua.”

En pystynyt mitenkään välttämään hänen katsettaan, joka oli täynnä toivoa tyttäreemme vuoksi.

”Entä sinä?” onnistuin lausumaan.

”Hän on tärkein”, Colin vastasi kuivatessaan kyyneltä poskeltani.

Nyyhkytin entistä enemmän, painoin kasvoni hänen vielä kuumaan kämmeneensä. Hän oli vielä läsnä. Vielä. Siihen sanaan minä takerruin..

”Colin, en voi menettää sinua”, kuiskasin hänelle.

”Et ole yypöksin, sinulla on Clara, ja Félix huolehtii teistä.”

Pudistin päätä uskaltamatta katsoa häntä.

”Rakas, kyllä kaikki järjestyy, ole reipas tyttärempä vuoksi...”

Yhtäkkiä hänen äänensä sammui, olin kauhuissani ja kohotin päätäni. Hän vaikutti niin väsyneeltä. Hän oli kuluttanut viimeiset voimansa minuun, kuten aina. Painauduin kiinni häneen suudellakseni häntä, hän vastasi viimeisillä voimillaan. Asetuin makuulle häntä vasten ja autoin häntä laskemaan päänsä syliini. Niin kauan kuin pidin häntä sylissäni, hän ei voisi jättää minua. Colin kuiskasi viimeistä kertaa rakastavansa minua, ja ehdin juuri ja juuri vastata hänelle, ennen kuin hän nukkui rauhallisesti pois. Pitelin häntä useita tunteja itseäni vasten, keinuttelin häntä, suutelin häntä, hengitin häntä. Vanhempani yrittivät turhaan saada minua lähtemään, mutta minä vain huusin. Colinin vanhemmat tulivat katsomaan poikaansa, en antanut heidän koskettaa häntä. Hän kuului vain minulle. Félixin kärsivällisyys alkoi loppua, kun hän yritti saada minua antamaan periksi. Félix rauhoitteli minua aikansa, ennen kuin muistutti, että minun pitäisi hyvästellä myös Clara. Tyttäreni oli ollut tähän saakka ainoa olento maan päällä, joka oli voinut erottaa minut Colinista. Sitä ei kuolemakaan ollut muuttanut. Käteni hellittivät otteensa ja päästivät irti ruumiista. Suutelin Colinia viimeistä kertaa ja lähdin.

Matkalla Claran luo kietouduin sumuverhoon. Havahduin vasta ovella.

”Ei, en pysty siihen”, sanoin Félixille.

”Diane, sinun täytyy käydä katsomassa häntä.”

Peruutin muutaman askeleen tuijottaen ovea tiukasti ennen kuin pakenin kiireesti sairaalan käytäviin. Kieltäydyin näkemästä tytärtäni kuolleena. En halunnut muistaa muuta kuin hänen hymynsä, vaaleat, kasvojen ympärillä tanssahtelevat sekaiset kiharansa, hänen kujeista tuikkivat silmänsä, niin kuin sinä aamuina, kun hän oli lähtenyt isänsä kanssa.

Tänään asunnossamme vallitsi hiljaisuus niin kuin oli vallinnut koko vuoden ajan. Ei enää musiikkia, naurua tai ehtymättömiä keskusteluja.

Askeleeni veivät minut tottuneesti Claran huoneeseen. Siellä kaikki oli vaaleanpunaista. Siitä hetkestä, kun tiesin meidän saavan tyttären, piti sisustuksessa kaiken olla vaaleanpunaista. Colin oli punonut uskottoman määrän juonia saadakseen minut muuttamaan mieleni. En ollut antanut periksi.

En ollut koskenut mihinkään; en hänen mytyksi rullattuun peittoonsa, sinne tänne siroteltuihin leluihin, lattialla lojuvaan yöpaitaan tai pyörillä kulkevaan pikku matkalaukkuun, johon hän oli pakannut nukkensa lomaa varten. Huoneesta puuttuivat vain kaksi pehmolelua, unilelu jonka kanssa hänet

oli haudattu ja toinen lelu jonka seurassa minä nukuin.

Suljettuani oven hiljaa suuntasin Colinin vaatekaapille. Nappasin sieltä uuden paidan.

Olin juuri sulkeutunut kylpyhuoneeseen mennäkseni suihkuun, kun kuulin Félixin palanneen. Olin peittänyt peilin suurella lakanalla ja tyhjentänyt hyllyiltä kaiken lukuun ottamatta Colinin hajustepulloja. Ei pienintäkään naisellista kädenjälkeä, ei meikkejä, voiteita tai koruja.

En välittänyt, vaikka laatat tuntuivat kylmiltä. Pääleni valuva vesi ei tuottanut vähäisintäkään mielihyvän tunnetta. Puristin kämmeneeni Claran mansikkasampoota. Makea tuoksu kirvoitti pari kyyneltä ja lohdutti oudolla tavalla.

Rituaalini saattoi alkaa. Suihkautin iholleni Colinin parfyymiä, se oli ensimmäinen suojatoimi. Napitin hänen paitansa kiinni, toinen. Pukeuduin hänen huppariinsa, kolmas. Laitoin kosteat hiukseni kiinni säilyttääkseni niissä mansikan tuoksun, se oli neljäs suojatoimi.

Olohuoneessa roskani olivat kadonneet, ikkunat olivat avoinna ja keittiössä näytti olevan käynnissä taistelu. Ennen kuin menin Félixin luokse, vetäydyin uudestaan olohuoneen yksinäisyyteen. Hämärä oli paras ystäväni.

Félix oli työntänyt päänsä pakastimeen. Nojauduin oviaukkoon tarkastelemaan häntä. Hän oli vetänyt

jälleen ylleen tavalliset vaatteensa ja keikutti takapuoltaan vihellellä.

”Saanko kysyä, mikä saa sinut noin hyvälle tuulelle?”

”Viime yöni. Annahan kun valmistan illallisen, niin kerron sinulle kaiken.”

Félix oli kääntynyt puoleeni ja naulitsi katseensa minuun. Hän lähestyi ja veti syvään henkeä kerta toisensa jälkeen.

”Älä enää haistele minua kuin koira”, sanoin hänelle.

”Sinun on lopetettava tuo.”

”Mistä sinä nyt urputat? Minähän olen käynyt pesulla.”

”Eipä ollut kovin ylellistä.”

Hän antoi suukon poskelleni ja palasi askareisiinsa.

”Mistä alkaen sinä olet osannut kokata?”

”En minä laita ruokaa, käytän mikrouunia. Vielä pitäisi löytää jotakin jännittävää purtavaksi. Jääkaappisi on pahempi kuin Gobin autioma.”

”Jos sinun on nälkä, tilaa pizza. Et edes osaisi laittaa ruokaa. Pilaisit jopa pakasteaterian.”

”Juuri sen takia te olette Colinin kanssa ruokkineet minua viimeisten kymmenen vuoden ajan. Ideasi on muuten loistava, minulle jää enemmän aikaa huolehtia sinusta.”

Palasin lojumaan sohvalle. Saisin yksinoikeuden hänen tarinaansa fantastisesta yöstä. Eteeni ilmestyi pikavauhtia lasillinen punaviiniä. Félix asettui istumaan

minua vastapäätä ja nakkasi savukerasiansa minulle. Kiirehdin sytyttämään tupakan.

”Vanhempasi lähettävät sinulle terveisiä.”

”Saavat lähettää”, vastasin ja puhalsin savun häntä kohti.

”He ovat huolissaan sinusta.”

”Ei heidän tarvitse.”

”He haluaisivat piipahtaa katsomassa sinua.”

”En halua. Voit muuten pitää itseäsi onnekkana, olet ainoa, jota vielä siedän.”

”Olen korvaamaton, et tule toimeen ilman minua.”

”Félix!”

”No hyvä on, jos välttämättä haluat, kerron sinulle kaiken eilisestä illasta pienintä yksityiskohtaa myöten.”

”Voi ei, kaiken paitsi seksikokemuksesi!”

”Päätä nyt, mitä haluat. Joko minun kirmailuni tai vanhempasi.”

”OK, anna tulla, olen pelkkänä korvana.”

Félix ei kitsastellut säädyttömällä yksityiskohdilla. Hänelle elämä oli kuin jättiläismäinen juhla höyrytettyinä valloilleen päästetyllä seksuaalisuudella ja aineilla, joita hän kokeili ensimmäisten joukossa. Päästessään vauhtiin hän ei edes odottanut minun kommentoivan, vaan puhui ja puhui taukoamatta. Hän ei keskeyttänyt, kun ovikello soi.

Myös pizzalähetti sai kuulla, millä keinoin Félix oli keplotellut itsensä kaksikymmentävuotiaan opiskelijan

vuoteeseen. Jälleen yksi nuorukainen, jonka seksuaalisesta koulumisesta Félix oli vastuussa.

”Olisit nähnyt sen pikku kullannupun naaman tänä aamuna. Hyvä ettei hän rukoillut, että palaisin hoittelemaan hänet. Minun kävi häntä sääliksi”, Félix lisäsi muka pyyhkien kyyneltä.

”Olet todella alhainen.”

”Olin varoittanut häntä, mutta minkäs teet. Kun pääsee Félixin makuun, jää koukkuun.”

En ollut haukannut kuin pari suupalallista, kun Félix oli jo halkeamaisillaan. Hän ei vielääkään näyttänyt siltä, että oli aikeissa lähteä. Hän muuttui oudon hiljaiseksi, keräsi tähteet ja painui keittiöön.

”Diane, et ole edes kysynyt minulta, miten eilen sujui.”

”Ei kiinnosta.”

”Nyt kyllä liioittelet. Miten voit olla niin välinpitämätön?”

”Ole hiljaa, olen kaikkea muuta kuin välinpitämätön. Et saa sanoa minulle noin”, huusin ja nousin yhdellä loikalla pystyyn.

”Saamari, katso itseäsi, ihan kuin ryysyläinen. Et tee enää mitään. Et käy töissä. Elämässäsi ei ole muuta kuin tupakoimista, juomista ja nukkumista. Teidän asuntonne on muuttunut pyhätöksi. En enää kestä nähdä sinun vajoavan päivä päivältä syvemmälle.”

”Kukaan ei voi ymmärtää minua.”

”Tietysti voi, kaikki ymmärtävät, mitä sinä joudut kestäämään. Mutta se ei ole syy lakata elämästä. Heidän lähdistään on kulunut vuosi. On aika elää. Taistele, tee se Colinin ja Claran vuoksi.”

”En osaa taistella, enkä muutenkaan halua.”

”Anna minun auttaa sinua.”

En kyennyt kestäämään enempää, vaan tukin korvani ja suljin silmäni. Félix otti minut syliinsä ja pakkotti minut istumaan. Sain taas kokea yhden hänen tukahduttavista syleilyistään. En ollut koskaan ymmärtänyt hänen tarvettaan rusentaa minut itseään vasten.

”Miksi et lähtisi kanssani ulos tänä iltana?” hän kysyi.

”Et ole ymmärtänyt mitään”, vastasin puristaen tahottomattani häntä itseäni vasten.

”Lähde ulos luolastasi, tapaa ihmisiä. Et voi enää jäädä tänne vangiksi. Tule minun kanssani Onnellisiin huomenna.”

”Minua ei Onnelliset kiinnosta!”

”Siinä tapauksessa, lähdetään yhdessä lomalle. Voin sulkea kahvilan. Kyllä kortteli tulee toimeen ilman meitä... ainakin ilman minua joitakin viikkoja.”

”En halua lomaa.”

”Asia on ihan varmasti päinvastoin. Pidetään yhdessä hauskaa, huolehdi sinusta vuorokauden ympäri. Tarvitset juuri sitä päästäksesi taas jaloillesi.”

Felix ei huomannut silmiäni pullistuvan ajatuksesta, että hän holhoaisi minua pysyvästi.

”No, anna minun miettiä”, sanoin hänelle rauhoittaakseni häntä.

”Sovittu?”

”Joo, haluan mennä nyt nukkumaan, alahan lauttaa.”

Hän moiskautti äänekkään suikon poskelleni ja otti puhelimen taskustaan. Hän selasi huikeaa yhteystietoluetteloaan, ennen kuin soitti jollekulle Stevenille, Fredille tai ehkä Alexille. Lopulta pääsin hänestä eroon, koska hän oli innoissaan säädyttömän illan suomista mahdollisuuksista. Nousin seisomaan, sytytin savukkeen ja suuntasin ulko-ovelle. Félix päätti keskustelun juttukumppaninsa kanssa halatakseen minua vielä kerran ja kuiskasi korvaani:

”Huomiseen, mutta älä odota minua liian aikaisin, tänä iltana menee lujaa.”

Vastaukseksi pyörittelin silmiäni. Onnelliset ei avaisi ajoissa vielä huomennaamullakaan. Minä en voisi juurikaan vaikuttaa siihen. Minä pidin kirjakahvilaa jossain toisessa elämässä.

Félix oli uuvuttanut minut. Vaikka hän oli minulle rakas, olin nyt kurkkuani myöten täynnä.

Vuoteessa toistelin hänen sanojaan. Hän vaikutti päättäväiseltä yrityksissään saada minut ryhdistäytymään. Minun oli hinnalla millä hyvänsä keksittävä

ratkaisu päästäkseni häneltä karkuun. Kun hän saa
päähensä jotain vastaavaa, häntä ei pidättele mikään.
Hän haluaa että minulla menisi paremmin, mutta
minä en. Mitä keksisin?